

WOUTER ROZEMA

GANYMEDES

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Wouter Rozema

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Margo Togni

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2066 2

ISBN 978 94 027 7768 0 (e-book)

NUR 301 & 285

Eerste druk september 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*It's a very Greek idea, and a very profound one.
Beauty is terror.
Whatever we call beautiful, we quiver before it.*

DONNA TARTT, *DE VERBORGEN GESCHIEDENIS*

*Ganymedes was the loveliest born of the race of mortals,
and therefore the gods caught him away to themselves, to be
Zeus' wine-pourer, for the sake of his beauty, so he might be
among the immortals.*

HOMEROS, *ILIAS*

TROJANEN

- Ganymedes** – prins van Troje. Wijnschenker van Zeus.
Tros – koning en stichter van Troje. Vader van Ganymedes.
Callirhoë – waternimf. Moeder van Ganymedes.
Assarakos – prins van Troje. Broer van Ganymedes.
Ilos – medestichter en prins van Troje. Broer van Ganymedes.
Cleomestra – prinses van Troje. Zusje van Ganymedes.
Hieromneme – vrouw van Assarakos.
Paris – veroorzaker van de Trojaanse Oorlog. Achterkleinzoon van Ilos.
Helena – prinses van Sparta. Geliefde van Paris.

OLYMPIËRS

- Zeus** – god van de hemel en de bliksem. Oppergod en koning van de Olympos.
Hera – godin van het huwelijk, vrouwen en vruchtbaarheid. Echtgenote en zus van Zeus.
Hestia – godin van huis, haard en familie. Zus van Zeus en Hera.

AFSTAMMELINGEN VAN ZEUS

Ares – god van de oorlog en krijgslust. Zoon van Zeus en Hera.

Hephaistos – god van vuur, smeedkunst en ambacht. Zoon van Zeus en Hera.

Hebe – godin van de jeugd en wijnschenker van de goden. Zoon van Zeus en Hera.

Apollo – god van de zon, muziek, poëzie en voorspellingen. Zoon van Zeus en de vrouwelijke titaan Leto. Tweelingbroer van Artemis.

Artemis – godin van de jacht, maan en wildernis. Dochter van Zeus en Leto. Tweelingzus van Apollo.

Hermes – god van reizigers en de handel, boodschapper van de goden. Zoon van Zeus en de berggodin Maia.

Dionysos – god van de wijn, extase en feesten. Zoon van Zeus en de prinses Semele.

Aphrodite – godin van de liefde, schoonheid en verlangen. Dochter van Zeus en de vrouwelijke titaan Dione.

Proloog

Schoonheid is een illusie. Je kunt haar niet vangen of doorgronden. Ze is slinks, onvoorspelbaar en in staat om dingen te verhullen. Als ik schoonheid ergens mee zou moeten vergelijken, dan is het nog het meest als een pulserende, onderhuidse wond die op het punt staat om open te barsten. Het verbergt de pijn die voor het blote oog onzichtbaar blijft.

Nee, schoonheid is niet schoon. Allesbehalve dat.

Kijk naar haar. De knapste vrouw ter wereld. Zo wordt ze als eerste beschreven, pas daarna noemt men haar naam. Helena van Troje.

Haar hele leven draait om hoe ze eruitziet. Om welke delen van haar kunnen worden aangeraakt, gezien, bekritiseerd.

In bed met haar eerste man, Menelaos, houdt ze zich daarom klein. Ze bemint en vleit, omdat dat van haar wordt verwacht. Ze is een lichaam dat tot zijn dienst staat. Een oorlogstrofee die zijn imago versterkt, als een geschoten dier.

Bij haar tweede man, Paris, kan ze eindelijk groot zijn. Voor het eerst in jaren hoort ze zichzelf hardop lachen. Ze gooit haar hoofd in haar nek en schatert het uit. Voor het slapengaan knielt ze eerst voor hem neer, en daarna pas voor de goden.

Wees ons genadig, bidt ze. Laat deze liefde voor eeuwig duren. Begrijp dan dat ik nooit heb gevraagd om dit uiterlijk. Ik zou het zonder te twifelen opgeven. We kunnen morgen wanstaltig ontwaken en nog steeds van elkaar houden.

Alleen is het natuurlijk slechts haar uiterlijk waar Paris voor is gevallen. Hij kijkt niet verder dan haar gezicht en borsten. Waarom zou hij? Hij heeft alles waar hij naar verlangt.

Totdat de oorlog uitbreekt. En dan beseft de prins pas wat de consequenties van zijn daden zijn.

Haar ogen brengen de schepen in beweging.

Haar handen trekken het paard de poorten binnen.

Haar lippen zijn verantwoordelijk voor het bloed dat vloeit.

Jarenlang blijft het stromen, vanuit de stad recht naar zee, een rode lijn in het zand die nooit opdroogt en geen onderscheid maakt tussen linies.

Zoveel schuld. Zoveel onschuld.

Het is schoonheid die de oorlog ontketent.

En zoals in elke oorlog delft schoonheid als eerste het onderspit.

1

De dag waarop mijn favoriete schaap stierf had ik me al acht dagen niet geschoren. Tijdens mijn oude, Trojaanse leven was dat ondenkbaar geweest. Alleen al het idee van mijn egale gezicht onder de klitterige, onverzorgde haren zou mijn ouders gek hebben gemaakt.

Als zoon van mijn vader, die Troje eigenhandig had ontworpen en laten bouwen, representeerde ik de oneindige potentie van de stad. Mijn broers ook, op hun eigen manier, maar aan mij was een speciale rol toebedeeld. Ik symboliseerde niet de invloed of kracht van Troje, maar zijn schoonheid. Enkel mijn gezicht werd in de volksmond al met het koninkrijk vergeleken, alsof we twee kanten waren van dezelfde glimmende munt.

Ik was aan die uitzonderingspositie gewend geraakt zo-

als je went aan een omgevallen boomstam die de doorgang verspert. In het begin ligt die in de weg. Je trapt ertegenaan en vervloekt de zware takken, om uiteindelijk de nieuwe situatie te accepteren. Vanaf dat moment loop je eromheen. Je kunt nou eenmaal niet anders als je je pad wilt blijven volgen.

In mijn geval liep dat pad door de bergen. Letterlijk, maar vooral figuurlijk. Terugkijkend is die uitgestrekte vallei namelijk de plek geweest waar mijn eerste leven eindigde en mijn tweede begon. Al had ik dat op het moment zelf nog niet door. Ik was veel te veel met mezelf bezig en dacht geen moment aan de toekomst. Bovendien moest ik van zonsopgang tot zonsondergang voor mijn kudde zorgen: dat de schapen niet verdwaalden, voldoende voedsel en water kregen, beschutting zoeken tegen de felle zon en ze behoeden voor roofdieren.

Ik kon niet bepaald zeggen dat ik een geboren herder was. Ontberingen waren altijd abstract voor me geweest; ik had in mijn leven nog nooit een blaartje gehad. Toch leerde ik snel. Geleidelijk aan begon ik er in die dagen zelfs plezier in te krijgen.

En toen beet Melpomene, het jongste dier van mijn kudde, nietsvermoedend in een taxusbes. In Troas, de regio waarin Troje was gesticht, werden die bessen ook wel schijnvruchten genoemd. Onder de rode, aantrekkelijke schil zat namelijk een extreem giftige pit verstopt.

Melpomene mekkerde even zachtjes en zakte daarna door haar hoeven. Het leven stroomde uit haar weg als wijn uit een gebarsten kruik die met geen mogelijkheid meer kan worden gelijmd.

Ik keek naar het roerloze, zwarte bolletje wol. De dag er-

voor had ik haar nog een tijdje in mijn armen gedragen, omdat ze met haar korte pootjes de rest van de kudde niet kon bijhouden. Ook al zag ze er nu precies zo uit als toen ze tegen mijn borst aan in slaap viel, toch wist ik meteen dat ze dood was.

Voorzichtig droeg ik haar naar een olijfboom en legde ik haar broze lijfe tussen de braakliggende wortels. Daarna ging ik op zoek naar bloemen om haar mee te bedekken. Dat ging moeizaam, want in de bergen groeiden voornamelijk distels en andere stekelige planten die waren opgewassen tegen de gure weersomstandigheden. Uiteindelijk strooide ik een paar paardenbloemen over haar uit. Een rilling kroop langs mijn ruggengraat. Wat was ze toch klein. Haast nog een lammetje.

Het was de eerste keer dat ik iets had zien sterven. Meteen drong het tot me door hoe verraderlijk de dood was. Hij kon er dus blijkbaar ook vredig uitzien. Onschuldig zelfs, lieflijk. Maar ik moest niet vergeten wat hij daadwerkelijk verborg. Verdriet. Wanhoop. Pijn.

‘Dat soort herinneringen vervagen vanzelf,’ zei Zeus ooit toen ik hem over Melpomenes dood vertelde. ‘Geef het nog iets meer tijd.’

Hij deed tijd klinken als wijn: een vloeistof die je met uiterste precisie kunt blijven bijschenken, net zo lang tot je zicht troebel wordt en je herinneringen verwateren.

‘Maar ik wil alles juist blijven onthouden,’ zei ik zacht.

Hij bromde afkeurend. ‘Waarom zou je? Het aardse bestaan ligt achter je. Dat weet je toch?’

Ja, dat wist ik en het frustreerde me dat hij het alsnog herhaalde.

‘Wilt u nog wat drinken?’ vroeg ik daarom maar. Het ge-

sprek viel langzaam stil. Ik richtte me weer op mijn kruik, de oranje-rode nectar druppels in zijn kelk en probeerde het verleden te laten rusten.

Het ging niet. De gedachten bleven door mijn hoofd malen. Hoe Melpomene nog een laatste keer naar me had opgekeken, haar kopje een beetje schuin, voordat ze het uiteindelijk liet hangen.

Waarom doet het verleden me zo'n pijn en kan ik er tegelijkertijd geen afstand van nemen? Misschien is mijn geest nou eenmaal te vervlochten met de verhalen die in me leven. Ze willen gehoord en gevoeld worden. Pas daarna gaan ze voorgoed liggen, om net als Melpomene nooit meer op te staan. Het enige wat ik kan doen is achteromkijken, vele jaren terug, naar het punt waar het heden vervaagt en het verleden begint. Dus dat is wat ik doe.

Ik sluit mijn ogen.

Ik kijk. En het eerste wat ik zie is zand.

Oneindige zandkorrels, in honderden varianten. Knisperend onder mijn sandalen tijdens de vroege ochtendwandelingen naar het gymnasium. Wit, fijn zand dat eerst van de banken af moest worden geveegd voordat de wijsgeleerden er eindeloos op konden discussiëren over geld en de goden. Korrels in mijn mond als ik onderuitging tijdens een lange sparringsessie.

Alles in Troas vereiste zand. Om mee te bouwen, doorheen te rennen en in te sporten. Mijn leeftijdsgenoten zaten er continu onder. Elke dag gingen we volledig op in onze zelfbedachte sporttoernooien en worstelwedstrijdjes. De winnaars zouden immers helden worden, favorieten

van de oorlogsgod Ares en daarna vast ook van de andere Olympiërs. Iedereen wist dat de goden een voorliefde voor helden hadden.

Ik won nooit. Meestal werd ik niet eens tweede, derde of vierde. Dat vond ik prima, want af en toe leverde een hoge plek me een flauwe opmerking over mijn benen of armen op. Ze waren zogenaamd te soepel en afgetraind, alsof ik op de een of andere manier had vals gespeeld. Dat voorkwam ik het liefste. Te veel aandacht was niet nodig, vond ik. Hoe vaak mijn moeder ook het tegendeel beweerde.

De andere jongens leken mijn tevredenheid met het middenklassement niet te delen. Ze spanden zich steeds harder in, hopend dat ze ooit op de eerste plaats zouden eindigen. Die eer ging echter altijd weer naar dezelfde persoon. De stier van het gymnasium, zo werd hij genoemd, al was hij voor mij gewoon Assarakos. Mijn broer.

Het was niet de vraag óf Assarakos ooit een grote veldslag zou winnen, maar slechts wanneer. Als enige van alle jongens kon hij al overweg met een volwassen speer. Wanneer hij het wapen weggooide, kwam het meters verder dan de onze weer in het stof terecht. Om hem heen hing altijd de broeierige lucht van de trainingsbaan, alsof de geur diep in zijn poriën was getrokken. Met elke slag en stoot die hij uitdeelde werd zijn toekomst duidelijker, terwijl ik er zelf juist meer en meer van overtuigd raakte dat mijn eigen toekomst niet op het strijdveld lag.

Mijn moeder leek dat gevoel met me te delen. Regelmatig nam ze me mee naar de dichtstbijzijnde tempel, waar de muffe geur van vervlogen wierook en verse kippenstront bijtend in de lucht hing. Van tevoren beweerde ze altijd dat

ze wilde bidden voor Troas, maar binnen gingen haar gebeden alleen maar over ons uiterlijk.

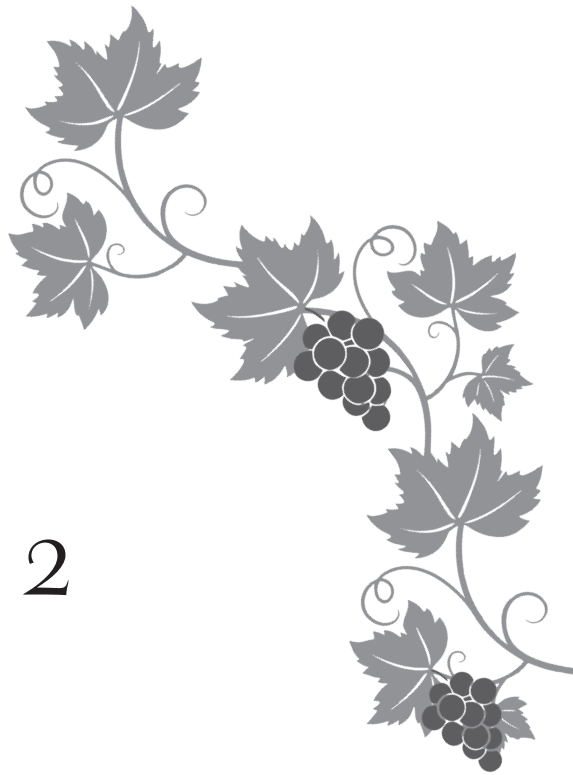
‘O, grote Apollo, god van de gezondheid. Hou onze lichamen sterk. Zegen onze armen, borstkas en benen. Machtige Aphrodite, godin van de liefde en schoonheid... Maak onze ogen helder en onze lippen vol. Vorm ons naar uw evenbeeld.’

Ik begon steeds meer tegen die bezoekjes op te zien. Alle gebeden kwamen namelijk uit. Mijn huid was glad en smetteloos, als een onbeschilderd fresco. Na een zwempartij vielen mijn honingblonde haren weer perfect terug in model. Ik was lenig en soepel en mijn tanden stonden kaarsrecht.

Maar het opvallendste was mijn oogkleur. Die leek op een kruising tussen goud, zilver en brons; alsof iemand de vloeibare metalen in een grote ketel met elkaar had gemengd.

Het totale gebrek aan imperfectie had iets verdachts. En ik was niet de enige die er zo over dacht. Naarmate ik ouder werd, voelde ik de blikken op straat in mijn rug branden. Overal leek te worden gefluisterd als ik langsliep.

Uiteindelijk werd het onmogelijk om mijn spiegelbeeld nog langer te negeren. Er mankeerde echt iets aan mijn uiterlijk. Om precies te zijn, hoe tegenstrijdig ook, dat er helemaal niets aan mankeerde.

2

Het leven is oneerlijk. Een kleine groep mannen eigent zich alles toe: de lichamen van vrouwen en minder sterke mannen, het vlees van dieren en de bronnen van de natuur. Dat die verdeling desondanks door iedereen werd geaccepteerd, bleek uit de gesprekken in het gymnasium.

‘Vertrouw op de goden,’ klonk het. ‘Ze hebben voor iedereen een plek in gedachten. En ook de sterksten zijn uiteindelijk overgeleverd aan hun toorn.’

Als ik voor mezelf een plek moest kiezen, dan koos ik het liefste voor een plek zo ver mogelijk uit de buurt van de mensen op straat. Ze werden steeds handtastelijker. Mannen floten me na als ik voorbijliep. Een tandeloze marktvrouw propte gratis vijgen in de zak van mijn tuniek. En op

het drukke marktplaatsplein gleden er regelmatig vingers door mijn haar of over mijn heupen.

Al die aandacht ontging ook mijn vader niet. Tijdens een middagmaaltijd hield hij een romig brok kaas in de lucht dat haast in zijn hand leek te smelten.

‘Jij krijgt altijd het beste mee terug als ik je om een boodschap stuur,’ zei hij. ‘Deze kaas, bijvoorbeeld. Zo smeuïg heb ik hem in tijden niet geproefd.’

Op de een of andere manier voelde ik me terechtgewezen, al wist ik niet precies waarvoor.

‘Ik deed gewoon wat u me vroeg,’ zei ik. ‘Ik heb er niet specifiek om gevraagd. Maar als het te zacht is, dan zal ik er de volgende keer iets over zeggen.’

Mijn vader snoof even afkeurend. ‘Natuurlijk heb je niets gevraagd! Onze familie vraagt niet. We delen de orders uit.’

Er lagen diepe groeven in zijn gezicht, al gaf de fonkeling in zijn ogen hem iets jeugdigs.

‘Als u iemand anders naar de markt had gestuurd, zou hij vast dezelfde kaas hebben meegekregen,’ zei ik.

‘Onzin.’ Mijn vader propte de helft van de kaas in zijn mond en ging smakkend verder. ‘De mensen gunnen het jou. Ze zien het als een beloning.’

Een opgelaten gevoel trok door mijn lichaam. Ik wist waar hij op zinspeelde. Mijn uiterlijk leek steeds meer een publiek eigendom waar iedereen een mening over mocht hebben. Nu bleef het weliswaar nog bij geknipsoog en geveel, maar ik wist dat dat niet voor altijd zo zou blijven. Uiteindelijk kwam er een moment waarop invloedrijke mannen zich mijn lichaam zouden toe-eigenen. Als je goed oplette, zag je het overal gebeuren. Met jonge bruiden, aantrekkelijke bedienden en kersverse weduwes. Het was slechts een

kwestie van tijd voordat ik aan de beurt was – en die tijd begon steeds sneller op te raken.

Mijn moeder prikte in een olijf, ook al wisten we allemaal dat dat puur voor de schijn was. Waternimfen aten geen aards voedsel.

‘Hoor je dat, Ganymedes?’ vroeg ze opgewekt. ‘Ze willen je belonen! Dat belooft wat voor later. O, ik zie het nu al voor me. Nu is het nog een simpele kaas, maar later zijn het gouden fonteinen en een paleis met wel zeventien baden. Zou dat niet fantastisch zijn?’

Terwijl ik in stilte verder probeerde te eten, voelde ik hoe ze aandachtig keek naar het stukje brood dat ik naar mijn mond bewoog. Daarna richtte ze zich tot mijn vader.

‘Ik zou Ganymedes graag nog even meenemen naar de tempel. Of hebben jullie hem nodig bij jullie gesprekken?’

‘Nee, ga vooral!’ zei mijn vader. ‘We ontvangen mijn raadsmannen in de *andron*. Daar zullen we de rest van de dag ongetwijfeld druk zijn met de bouwplannen.’

In deze ontvangstruimte van ons huis sprak mijn vader af met invloedrijke figuren uit Troas om te drinken, discussiëren en dineren. Zoals gewoonlijk was Ilos de enige die bij die gesprekken aanwezig mocht zijn. Dat irriteerde me enorm, maar ik was al een lange tijd geleden gestopt met vragen of ik er ook bij mocht zijn. Het had toch geen zin.

‘Je leidt mijn raadsmannen af,’ had mijn vader een keer gezegd. ‘Ze moeten hun aandacht richten op wat ik ze vertel. Niet op jouw gezicht.’

Assarakos leek weinig van mijn onderhuidse spanning mee te krijgen. Hij propte een zoveelste kippenvleugel in

zijn mond en pakte daarna de speer die hij als een herdersstaf met zich meedroeg.

‘Ik ben trainen!’ riep hij. Even later was zijn zweetgeur het enige in de ruimte wat nog aan zijn aanwezigheid deed denken.

Ook mijn moeder veerde nu overeind. ‘Kom je?’ vroeg ze. Voordat ik kon antwoorden trok ze me met zich mee, de binnenplaats over en de poort door, haar passen even doelgericht als die van een soldaat op missie.